

KVINDEBLADET

• HVAD VI VIL •

UDGIVET AF

DE SAMLEDE KVINDEFORENINGER.

Nr. 35.

Udgaar hver Søndag. Abonnement 60 Øre
pr. Kvartal foruden Postpenge. Annoncer
pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Øre.

København, Søndagen den 28. August 1892.

V. Aargang.

Alle Klager over Uregelmæssigheder i
Bladets Forsendelse bedes indgivet til
det Posthus, hvorfra Bladet udleveres.

Arbejderkongressen i Malmø

er nu endt, og de Delegerede kan med Glæde se tilbage paa deres Arbejde. Thi om end Resolutioner og Løfter paa Kongresser ikke altid bliver virkeliggjorte, fordi Taktiken er nødt til at rette sig efter mange uforudsete Begivenheder, saa er dog saadanne Møder en mægtig Styrke for de Principer, hvorom Kongressen har været samlet. Og denne skandinaviske Kongres har vist, at Arbejderne selv er skredne uhyre frem siden sidst. At deres Krav er fuldstændigt berettigede, behøves der end ikke mere at tales om. De har erobret den offentlige Mening for deres Ret til at leve et menneskeværdigt Liv; nu er der kun Tale om, hvorledes naas dette og med hvilke Midler.

De mange Spørgsmaal, som var satte til Forhandling, krævede en lang Arbejdstid, og vi vilde gerne give en fuldstændig Beretning om alle de mange Arbejderspørgsmaal, der var fremme, saasom Organisationens, Landarbejderspørgsmaalet, Tjenestetyendesagen, Arbejdet paa Straffeanstalterne og meget andet, men det er umuligt i vort lille Blad, hvorfor vi kun kan meddele Resultatet af Forhandlingen om Kvindesagen.

Det var naturligt, at Kvindesagen vakte en levende Interesse, det er umuligt, at nogen, der lever med i Tidens nye Tanker, kan være ligegyldig for den. 19 Talere havde ogsaa Ordet om denne Sag.

Kirstine Andersen indledede Spørgsmaalet: „Er det muligt for den kvindelige Arbejder at erholde lige Løn med Manden, saa længe hun er politisk umyndig?“

Taleren belyste Sagen fra forskellige Sider med stor Dygtighed og viste det umulige for Kvinden i at skaffe sig lige Løn, naar hun af Samfundet betragtedes som umyndig

og i Hjemmet som gift Kvinde stod under Mandens Herredømme. Hun viste, hvor hæmmende det var for Kvinden, at Arbejdsgiverne bestandigt kunde skubbe sig ind under, at Kvinden har en Forsørger og kan derfor arbejde billigere, og hvor skadeligt virkede det ikke, at Kvinderne kun har Adgang til enkelte Fag, da disse altsaa bliver fuldstændigt overfyldte og Lønnen trykket ned.

Kongressen bør derfor vedtage at arbejde for Kvindens faglige Uddannelse og hendes politiske og sociale Ligestilling med Manden.

Der var kun 3 Kvinder paa Kongressen, 2 fra De samlede Kvindeforeninger i København og 1 fra Tobakarbejderne samme Steds.

Hverken Norges eller Sveriges Kvinder var repræsenterede, og det var jo ogsaa første Gang paa nogen Arbejderkongres i Evropa, at Kvindesagen at Kvinder selv var bragt frem med positive Forslag.

Kvindesagen havde en udmærket Støtte i Herrerne Jeppesen (Kristiania), Sterky (Gøteborg) og Lauritzen (Aarhus), alle disse Herrer var fuldt ud enige med Indlederen i, at som Kvinden staar i Øjeblikket, lider hun en dobbelt Uret.

Ellers er det mærkeligt, paa Kongresser som alle Steder, hvor moderne og oplyste Arbejdere samles, at hvor klart og fornuftigt de end kan tale om alle andre Samfundsspørgsmaal, saa lider de næsten alle af Fordummelse, naar Kvindesagen kommer paa Bane. Selv Arbejderbevægelsens mest intelligente Fører, I. Jensen, af hvem de danske Arbejdere kan være stolte, viser sig at have Skade paa Synet, naar han skal se paa Kvindesagen. Og tror virkelig Hr. Jensen, at Kvinderne sidder inde med saa lidt Logik, at de tager slige Fraser for gode Varer, som naar J. siger: Der er ingen speciel Kvindesag, det er en Menneskesag o. s. v.

Dersom det er af den Grund, der ikke

skal arbejdes for den, saa behøver vi heller ikke at arbejde for Arbejderspørgsmaalet, thi det er ogsaa en Menneskesag. Nej, Sagen er, at Menneskehedens store Sag er sammensat af lutter specielle Sager, og vi tør ikke forsømme nogen, om Samfundet skal komme i Harmoni.

Af de middelalderlige Talere, der mente, at den gifte Arbejder skulde lønnes saaledes, og at kun den ugifte Kvinde skulde have Ret til Ligestilling med Manden, at han kunde forsørge sin Hustru, var der naturligvis flere. Dog blev de grundigt imødegaaede af vore kvindelige Repræsentanter. Fru Elna Larsen viste den gifte Kvindes afmægtige Kamp imod den dobbelte Modstand, Arbejdsgiveren og Ægtemanden, og fremhævede som Svar til de Talere, der mente, at Kvinderne først maatte organiseres, før de fik borgerlige Rettigheder, at Kvinderne hverken har Penge, saa de kan indtræde i Foreninger, eller Forstaaelse af Organisationens Betydning, saa længe de er personlig umyndige. Det, det gælder om, er, at Kvinden bliver Mandens Kollega, og ikke, som hun nu er, hans Konkurrent paa Arbejdsmarkedet.

Imidlertid kan vi nok sige, at der paa Kongressen gennemgaaende var Alvor og Sympati for Kvindesagen, og det Udvalg, der blev nedsat for at udarbejde en Resolution, skilte sig smukt fra sin Opgave.

Resolutionen lyder saaledes:

„At Kvindesagen, som er et Led i Arbejderbevægelsen, bør indordnes under Organisationerne, og at de kvindelige Arbejdere er berettigede til samme Støtte som de mandlige i Kampen for at opnaa Ligestillelse med Manden, baade i retslig, politisk og i økonomisk Henseende.

De af Kongressen fordrede Fagskoler bør staa aabne for Kvinderne, saaledes, at de kan dygtiggøre sig til at blive Mandens